

Infinit de tăceri

Bragagiu

Ninge liniște de stele
Peste măgură, pe vale
Și se-ndoaie brațe grele
După salbe de cristale.

De la zare până-n zare
E tăcere argintată
Sub pași limpezi de ninsoare
Ce dansează fermecată.

Se învârte balerină
De sar fulgii de pe plete
Din lumină în lumină
Fără ca să se repete.

Când se ogoiește parcă
Și așa ușor se cerne
Că se-aud cum fulgii calcă
Descălțați peste troiene.

Prin furtunile de pace
Trec încet rănind tihnirea
Că de când mă știu îmi place
Cum recită fulguirea.

Ascultând versuri pufoase
Mă pierd tot în poezie
Și nu-s treburi, nici foloase
Într-o clipă de vecie.

De sus liniștirea ninge
Slove dalbe și tăcute
Parcă mă-nconjoară îngeri
Inima să mi-o asculte.

Numai ea poate să spere,
Visele să și le țese
Jumătate în durere,
Jumătate-n frumusețe.

Încercând cumva a spune
Dintr-un piept timid și veșted
Că e tihna o minune

Și-armonie numai crește.

„Bine - nu vreau să se frângă

Nesfârșirile precise...”

Și trecui ușor pe lângă

Vremea ce încăruntise.

Victor Bragagiu